

Størstedelen af Oppositionen i Danmark gjør det. Man ser i Udlandet, at vort Forsvarssystem er saaledes indrettet, at det ikke passer ind i et virkeligt Neutralitetssystem. Jeg kunde tage et Exempel fra vor tidligere Krigshistorie. Landet havde da i Løbet af et Hundrede Aar anvendt overmaade mange Penge paa en Flaade, som imidlertid ikke kom os selv til Gavn, men i 1807 blev taget af en af de krigsførende Stormagter, fordi den frygtede for, at Flaaden ellers vilde blive brugt mod den. Jeg siger ikke, at vi i dette Dieblit vil lave en Flaade, der skulde komme saa sporgelig af Dage, det vilde være sørgeligt at opstille et saadant Horoskop, men vi maa i Forveien være klare over, i hvilken Retning vort Forsvarsvæsen skal gaa, og det er først i de sidste Aar, vi har hørt Regjeringen tale om, at vort Forsvar skal bruges til at hævde vor Neutralitet. For saa Aar siden var der Tale om at bevare sin Handelsfrihed, og det kunde kun fortaas paa den Maade, at man vilde forbeholde sig at indgaa Alliancer til den ene eller anden Side, efter som Omstændighederne tilbød sig, hvilket jeg anser for en overordentlig farlig Politikk. Jeg tror, at Udlandet i Særdeleshed let kunde fristes til at opfatte Regjeringens Færd paa denne Maade, naar det ser, at Regjeringen befæster Kjøbenhavn, ja endog saa med en saadan Feberhaft, at det sker mod Folkethingets Flertals erklærede Villie. En kjøbenhavnsk Fæstning kan vistnok efter de Flestes Mening baade her og i Udlandet kun anses som et Punkt, der skal bruges i Tilfælde af Alliancer med andre Magter. Det, som vi først og fremmest skal have klaret, naar vi skal komme i ordentlig Gænge med vort Forsvarsvæsen, det er: Hvortil skal Forsvaret bruges, med andre Ord: hvad skal det nytte? Jeg indrømmer nemlig, at det Spørgsmaal med Rette kan opfastes. Men jeg tror ogsaa, at det kan nytte noget, naar Danmark forstaar, hvad dets militære Opgave er, at dets militære Opgave er at holde Borten til Østersøen aaben, saa at den ikke kan stænges af en eller anden, der er allieret med Danmark. Vi maa derfor vogte os for Alliancer, og søge at hævde vor Selvstændighed ved en streng Neutralitetspolitikk. Hvad saa dertil iøvrigt fordres, bliver det næste Spørgsmaal, og det foreligger ogsaa ved dette Lovforslags Behandling. Om derfor Hovedvægten skal lægges paa det faste eller det bevægelige Forsvar, om det fortrinnsvis skal lægges paa Hæren eller Flaaden, er et Spørgsmaal, som ganske vist berører dette Lovforslag, men, som naturligvis maa ses, i Forbindelse med en Mængde andre

vigtige Spørgsmaal, som jeg ikke her skal komme ind paa. Jeg har kun bedt om Ordet for at gjøre denne almindelige Bemærkning, naaget den ganske vist ikke umiddelbart berører dette Lovforslag om Svøværnets videre Udvikling.

Svarp: Jeg vil kun udtale min Aerkjendelse lige overfor den høitærede Marineminister for de beroligende Ord, han udtalte om vor Stilling i den europæiske Strøm for Diebliftet. Det er ganske vist Ord, som vi i Folkethinget har Grund til at lytte til med Opmærksomhed, og de skal ikke være udtalte, uden at de finder deres Tilslutning her i Thinget. Jeg vilde imidlertid ønske, at — ikke blot Marineministeren, men det samlede Ministerium — ikke blot vilde indskrænke sig til beroligende Ord, men at ogsaa deres Handlinger vilde svare dertil. Jeg veed ikke, hvilke Rilder Europa, Udlandet, i dette Dieblit har til at kjende dette Ministeriums Stilling, og jeg veed, at dette Thing og det danske Folk i det Hele ikke har nogen som helst Veiledning til at kjende dette Ministeriums Politikk og Stilling; naar der saa fra Europas Side yttres Mistanke og Mistillid til dette Ministerium, maa det jo vide, at selve det danske Folk og det danske Folkething ikke har nogen Grund til at nære en særlig Tillid til det nuværende Ministerium, hverken udadtil eller indadtil, og det fordi det danske Folk ikke har nogen Afgang til at kjende dette Ministeriums Politikk. Det, som jeg tror, at Udlandet ser paa, er det Samme, som vi se paa herhjemme. Og hvad er det, vi se for vore Dine? Vi se, at dette Ministerium har gjort den militære Udvikling her i Landet til sin Livssag. Det er Noget, som ikke kan Andet end forundre. Det kan ikke Andet end forundre at et lille Land, der er stillet saaledes, at der ikke i hele Verden er en Nation, som vi kunde staa os imod, dersom vi kom i Krig med den, gjør den militære Udvikling til sin Livssag. Dersom det var Ord alene, vilde det ikke have stor Betydning, men vi have set dette Ministerium igjennem dets Officerer rundt omkring i Landet sætte en militær Ophidselse i Stand, hvis Maal er bekjendt. Vi have set dette Ministerium drive paa Militærvæsenets Udvikling, ikke blot saaledes, at det har søgt Folkerepresentationens Tilslutning dertil, men saaledes at dette Ministerium egenmægtig og paa egen Haand har foretaget Rustningshandlinger og militære Udviklingshandlinger, om hvilke det vidste, at de vare det danske Folk imod, at det danske Folk med Mistillid og Mistanke saa paa disse Rustninger. Jeg be-